

Dokulaž ten manželski shtand jaden tšchizny shtand jo, ga nedeje te do nogo stupeze se myšliš, až woni to njejo na sěmji a lutne wjašele we nom směju; woni deje wele wězy tež na tu tšchizu se myšliš, kotaraž s tym samym shtandom swěšana jo, a k tej samej se pschigotowasch, aby jim potom niz zusego se nedostanuło. Te pak, kenž we manželstwe su, deje se warnowasch, aby se samych negluznych nehuzynili; gaž pak Bog jim schakorake scherpeńe pschipošcželo, ga deje woni jomu swoju drogu pschiruzhisch, a na nogo se najasch, až won schytno dere huwjasč bužo. Wošebne nedeje sebe psches waržane a winudawane to žyweńe hyschczi goršce huzynisch.

Dokulaž ten manželski shtand jaden žognowanj shtand jo, ga sachopscho, o Kšchesczijan! jen s Bogom, a wězczo jen we bogabojasni, ga bužo to Bože žognowanje tež na waš pschisch, a nad wami wotpozhywasch, tudy zabne a tam nimerne. Bjatujšcho žesto a wot hutšchoby tak:

„Na Boga a niz sam na se
 Zu moju gluku twarišch,
 A na tog, kenž jo stworił me,
 Sie i zekej dušchu spuschczišch.
 Bog, kenž ten šwět
 Lek jasťoj nět,
 Ten ja mojo žyweńe
 Mě bužo niasč wofchzojske.

Amen!

(Husprowajšcho sebe ten kjarliž Nr. 224: We wšchom
 mojom žyweńu. Albo: Nr. 359: Sa Božej myšli pschiruzu.)